

BARNEOMBODET

Kunnskapsdepartementet
Postboks 8119 Dep
0032 OSLO

E-post: postmottak@kd.dep.no

Dykkar ref:

Vår ref:
13/01758-2

Saksbehandler:
Morten Hendis

Dato:
26. november 2013

Høyring – «forslag til endringer i barnehageloven - utvidelse av retten til barnehageplass og innføring av minimum to årlige barnehageopptak»

Vi viser til høyringsbrevet frå departementet 14.10.2013, og takkar for høvet til å komme med innspel. Barneombudet er glad for at Kunnskapsdepartementet fremjer forslag om endring av barnehagelova § 12a. Departementet har lagt fram to alternativ til høyring, i tillegg til spørsmål om nasjonalt fastsette fristar for opptak.

Mandat

Barneombudet skal i følgje lov og instruks arbeide for at barn sine behov, rettar og interesser blir tatt tilbørleg omsyn til på alle samfunnsområde. Ombudet skal særleg følgje med på at lovgiving til vern om barn sine interesser blir følgde, og at norsk rett samsvarar med pliktene Noreg har etter FN sin konvensjon om barn sine rettar. Mandatet til Barneombudet er avgrensa til barn under 18 år.

Høyringssvar

Innføring av minimum to årlege opptak i barnehagane

Barneombudet meiner at alle barn med rett til plass i barnehage skal få plass når dei fyller eitt år, uavhengig av når på året dette er. Dette krev ei lovendring. Det er ikkje ein god situasjon at foreldre i nokre kommunar må vente eit heilt år, eller at foreldre må planlegge fødsel i høve til ein bestemt dato.

Barneombudet meiner ein rett må fylgjast opp med naudsynte ressursar til eit fleksibelt/laupande opptak for at det skal vere ein rett. Dette er også noko mellom anna FrP har fremja forslag om i Stortinget. Solveig Horne med fleire fremja i 2011 eit forslag i Stortinget¹ om laupande opptak i barnehagane. Forslaget fekk ikkje fleirtall. Kunnskapsminister Kristin Halvorsen meinte dette ikkje var mogleg, då det vart ein for høg kostnad (berekna til 1,9 milliardar i 2011).

Sjølv om Barneombudet meiner den beste løysinga vil vere laupande opptak for å sikre ein rett, er to årlege opptak eit steg på vegen. Vi vil difor støtte forslaget om to årlege opptak.

¹ Dok 8 168s 2010-2011

Sjølv om opptak i februar kan føre til unytta kapasitet i barnehagane, kan dette vere den beste løysinga. For at dette skal vere ei god løysing, meiner Barneombodet at opptaket i februar må gjelde alle barn som fyller eit år før 1. februar.

Søknadsfristar

Departementet ber også om synspunkt på søknadsfristar. I dag er det kommunane som sjølve bestemmer søknadsfristar for barnehage. Barneombodet meiner ein rett ikkje kan hindrast av søknadsfristar som set grenser for om eit barn kan få retten sin innfridd.

Kvalitet i barnehagane

Alle endringar i barnehagelova må bidra til at barn sine rettar blir styrka og at kvaliteten på tilbodet i barnehagane blir betre. Barneombodet etterlyser ei breiare tenking om kvalitet og barn si utvikling og læring. Vi meiner det i dag er for liten kontroll med kommunane sine mange roller som eigar, forvaltar og tilsynsmyndigheit. Vi etterlyser større kontroll av **kvaliteten** på tilbodet i barnehagane².

Barneombodet vil altså nytte høvet til å peike på at det må vere eit skjerpa fokus på kvalitet i barnehagane. Dette heng nært saman med tilstrekkeleg mange tilsette med gode kvalifikasjonar. Kvalitet og tilsette med gode kvalifikasjonar er særskilt viktige når ein skal byggje ut kapasitet for dei minste barna. Situasjonen i barnehagane i dag er, i mange høve, ikkje tilfredsstillande. Sjølv om rett til plass i barnehage frå fylde eit år er eit tilbod, og ikkje ei plikt, vel mange foreldre å nytte dette tilbodet. Eittåringane som går i barnehage treng eit tilbod med god og stabil kvalitet.

Rett til barnehage uavhengig av opphaldsstatus

Barneombudet vil til slutt minne departementet om vår tidlegare uttale om rett til barnehageplass, uavhengig av opphaldsstatus. Vi reknar med at departementet tek denne saka opp saman med andre lovforslag når dette skal fremjast i ein proposisjon. Våre tidlegare argumenter for ei slik lovendring er dei same som tidlegare, og er i stor grad samanfallande med argumentasjonen frå utvala bak NOU 2010: 7 og NOU 2011: 10. I hovudsak er det nødvendig med ei lovendring for å hindre diskriminering (barnekonvensjonen artikkel 2), og for å sikre barn rett til utdanning (barnekonvensjonen artikkel 28) og optimal utvikling (artikkel 6).

Vennleg helsing

Anne Lindboe
barneombod

Morten Hendis
seniorrådgjevar

Brevet er godkjent elektronisk og har derfor ingen signatur.

Vedlegg:

1. Generell uttale frå Barneombodet om rett til barnehageplass uavhengig av opphaldsstatus
2. Brev til Kunnskapsdepartementet frå Barneombodet 30.01.2013

² Barneombudet svar på høyring: NOU 2012:1 Til barnas beste. 23.04.2012. <http://barneombudet.no/forvoksne/horingssvar/2012-2/nou-20121-til-barnas-beste-ny-lovgivning-for-barnehagene/>

Rett til barnehageplass uavhengig av oppholdsstatus

Barneombudet mener dagens regelverk, der retten til barnehageplass er knyttet til det å være bosatt i en kommune, er diskriminering etter artikkel 2 i FNs barnekonvensjon. Den urimelige og usaklige utestengningen av en liten gruppe barn fra et tilbud som alle andre barn i Norge har en lovfestet rett til, har dessuten svært negative konsekvenser for barna det gjelder. **Barneombudet anbefaler norske myndigheter å endre barnehageloven slik at retten til barnehage gjelder for alle barn, uavhengig av oppholdsstatus.**

I denne uttalelsen vil vi komme inn på følgende temaer:

1. Regelverk og praksis i Norge
2. Konsekvenser for barn av dagens praksis
3. FNs barnekonvensjon – diskrimineringsforbudet, barnets beste og rett til utdanning og fritid
4. Konklusjon og forslag til lovendring

1. Regelverk og praksis i Norge

Barnehageloven § 12a gir barn som fyller ett år senest innen utgangen av august det året det søkes om barnehageplass rett til å få plass i barnehage fra august. Retten gjelder i den kommunen barnet er «bosatt». Kunnskapsdepartementet har presisert at asylsøkere ikke regnes som bosatt så lenge det ikke er fattet vedtak om oppholdstillatelse. I praksis har retten til barnehageplass blitt knyttet til den formelle bosettingsprosessen i en kommune. I dag har verken barn som venter på å få saken sin avgjort av utlendingsmyndighetene, barn som har fått opphold og venter på bosetting eller barn som har fått endelig avslag og venter på retur rett til plass i barnehage. Barn som ikke har oppholdstillatelse i Norge og som ikke bor på asylmottak, har heller ikke rett til barnehageplass.

Utlendingsdirektoratet gir vertskommunetilskudd for plass i barnehage til barn i alderen 4-5 år. I praksis ser det ut til at de fleste barna i denne aldersgruppen får tilbud om plass i barnehage. Barneombudet har likevel fått signaler om at kommuner nedprioriterer barn som ikke har lovfestet rett til plass, og at dette i en del tilfeller skal ha medført forsinkelser og praktiske problemer. UDI stiller krav til asylmottakene om at alle barn fra to år til skolealder skal ha et tilrettelagt tilbud minst tre timer per dag. Mange mottak kjøper barnehageplass til barna som bor i mottaket. Ingen vet hvor mange barn som faktisk har barnehageplass, men flere mottak melder om problemer med å kjøpe plass til barn fordi kommunen taper penger på det. Særlig skal dette ha blitt vanskeligere etter at statlige overføringer til barnehagedrift gikk inn i rammebevilgningen til kommunen.

De mottakene som ikke har barnehageplass til barna sine, organiserer tilbudet til barn som barnebaser. Regelverket for barnebaser er svært mangelfullt, og kvaliteten på tilbudet er meget varierende. Med dagens regelverk kan ikke tilbud i barnebase sammenliknes med det tilbudet barn får i barnehagen.

2. Konsekvenser for barn av dagens praksis

31.5.2013 bodde det 1404 barn i alderen ett til fem år i asylmottak. 448 av dem var fire- og femåringer som skal ha plass i barnehage. 956 var ett til tre år. Det er ingen som har oversikt over hvor stor andel av denne gruppen som har barnehageplass.

Ansatte i mottak har rapportert til Barneombudet hvor viktig barnehage er for barnas utvikling. De ser at barn som går i barnehage har bedre språkutvikling, bedre sosial utvikling og lærer nye ferdigheter raskere enn barn som ikke går i barnehage. Flere forskningsrapporter (bla. Seeberg 2009 og Lidén m.fl. 2011) slår fast viktigheten av barnehage for små barn i mottak. Marie Louise Seeberg beskriver tydelig forskjellen på mottaket og barnehagen: «Da vi var i barnehagen, opplevde vi den som en kontrast til barnas liv i mottaket (...). Den mest slående forskjellen var knyttet til regler og grenser. I barnehagen brukte alle «innestemme», ryddet opp etter seg, her var klare regler som alle kjente.» (Seeberg 2009: 13) Forskningsrapportene beskriver barnehagen (og senere skolen) som den mest stabile og tydelige institusjonen for mange barn som bor i mottak. Barnehagen er helt sentral i integreringsarbeidet.

Asylmottaket skal være et midlertidig botilbud med en «nøktern» standard. I utgangspunktet har man tenkt at mennesker skal bo i asylmottak i omtrent et år i forbindelse med behandling av asylsøknaden. I dag blir en del familier boende i mange år. Noen blir boende etter endelig avslag på søknaden, andre venter lenge på å bli bosatt i en kommune. I september 2013 er det over 4000 personer med oppholdstillatelse som venter på bosetting. Tallet er stigende.

Dagens regelverk og det faktum at mange familier blir boende i mottak i mange år, medfører at barn i mottak ikke får lagt det samme grunnlaget som andre barn for videre læring.

3. FNs Barnekonvensjon – Barnets beste, diskrimineringsforbudet og rett til utdanning og fritid

Flere artikler i barnekonvensjonen kan være relevante for barns rett til barnehageplass. Ser man imidlertid på hele den gruppen som etter dagens regelverk ikke har rett til barnehageplass, er det særlig fem artikler som er sentrale: artikkel 2, 3, 28, 29 og 31.

Artikkel 2 – Diskrimineringsforbudet

Barnekonvensjonens artikkel 2¹ pålegger staten å sikre at alle barn innenfor statens jurisdiksjon at deres rettigheter etter konvensjonen oppfylles, uten diskriminering av noe slag. Artikkel to er av FNs barnekomité fremhevet som ett av fire grunnleggende prinsipper i barnekonvensjonen, og prinsippet

¹Barnekonvensjonen artikkel 2:

1. De stater som er part i denne konvensjon, skal respektere og sikre de rettigheter som er fastsatt i denne konvensjon for ethvert barn innenfor deres jurisdiksjon, uten diskriminering av noe slag og uten hensyn til barnets, dets foreldres eller verges rase, hudfarge, kjønn, språk, religion, politiske eller annen oppfatning, nasjonale, etniske eller sosiale opprinnelse, eiendomsforhold, funksjonshemming, fødsel eller annen stilling.
2. Partene skal treffe alle egnede tiltak for å sikre at barnet beskyttes mot enhver form for diskriminering eller straff på grunn av sine foreldres, sin verges eller familiemedlemmers stilling, virksomhet, meningsyttringer eller tro.

om ikke-diskriminering skal dermed ligge til grunn for tolkning og anvendelse av andre artikler i konvensjonen.

For at noe skal være diskriminering, må det både foreligge usaklig eller urimelig forskjellsbehandling, og forskjellsbehandlingen må skje på ett av diskrimineringsgrunnlagene som er listet opp i konvensjonen.

I dag er retten til barnehageplass er knyttet til hvor man er bosatt (se mer om dette under punkt 1 og 2). Dermed behandles barn som ikke er bosatt annerledes enn andre barn i Norge. Barneombudet mener forskjellsbehandlingen av barn som ikke er bosatt er usaklig og urimelig. Vi har ikke sett gode grunner til å utelukke denne gruppen barn fra rett til barnehageplass. Etter vår oppfatning vil ikke økonomiske hensyn kunne rettferdiggjøre forskjellsbehandlingen i et så rikt land som Norge.

Artikkel 2 i barnekonvensjonen lister opp en rekke diskrimineringsgrunnlag, men ingen som er helt dekkende for rett til barnehageplass for barn som ikke er bosatt i en kommune. Hvis det skal være diskriminering i barnekonvensjonens forstand å nekte barn som ikke er bosatt i en kommune rett til barnehageplass, må grunnlaget for diskrimineringen kunne fortolkes inn i samlekategorien «annen stilling».

Barna som i dag ikke har rett til barnehageplass har det til felles at de er, eller har vært, asylsøkere i Norge. Barneombudet mener at det må være på dette grunnlaget at man kan snakke om diskriminering ved å utelukke disse barna fra retten til barnehageplass. Det finnes gode holdepunkter for at bakgrunn som flyktning og/eller asylsøker er et diskrimineringsgrunnlag etter barnekonvensjonen. Det kanskje tydeligste holdepunktet finner man i avsnitt 18 i generell kommentar nr. 6 (om enslige mindreårige flyktninger og asylsøkere) fra FNs barnekomité: «Særlig er det forbudt å diskriminere på grunnlag av (...) at barnet er flyktning, asylsøker eller innvandrer». Selv om kommentaren knytter seg til rettighetene til enslige barn, vil forbudet mot diskriminering på disse grunnlagene også måtte gjelde for andre barn. Dette er noe barnekomitéen også har lagt til grunn i sine avsluttende merknader til flere statsrapporter.

Barneombudet mener det er usaklig og urimelig forskjellsbehandling å utestenge barn som ikke er bosatt i en kommune fra retten til barnehageplass. Vi mener at det skal svært mye til for å utestenge en bestemt gruppe fra retten til barnehageplass når barnehagen skal være en del av utdanningsløpet. Dagens krav om at man må være bosatt i en kommune for å få rett til barnehageplass rammer bare barn som er eller har vært asylsøkere i Norge. Dermed er dette diskriminering som Barneombudet mener er i strid med artikkel 2 i FNs barnekonvensjon.

Artikkel 3 – Barnets beste

Artikkel 3 i barnekonvensjonen er et annet av konvensjonens grunnprinsipper. Artikkelen pålegger staten å vurdere hensynet til barnets beste som et grunnleggende hensyn ved alle handlinger som berører barn. I sin generelle kommentar nr 13 gjør FNs barnekomité det klart at prinsippet om barnets beste, i tillegg til å være en rettighet med selvkraft, både er et tolkningsprinsipp og en

prosessuell rettighet. Barnets beste skal tillegges grunnleggende vekt, og dette innebærer at det som regel skal være avgjørende. Hvis hensynet til barnets beste må vike for andre hensyn, skal det være etter en grundig vurdering i hvert enkelt tilfelle. Hvis andre hensyn skal slå gjennom på bekostning av hensynet til barnets beste, må dette være særlig tungtveiende hensyn.

Når det gjelder statens beslutning om å utelukke barn som ikke er bosatt i en kommune fra retten til barnehageplass, mener Barneombudet at det ikke er gjort en grundig nok utredning av konsekvensene det har for denne gruppen barn å utelukke dem fra retten til barnehageplass. Vi kan heller ikke se at man har lagt prinsippet om barnets beste til grunn ved utformingen og fortolkningen av norsk regelverk på området. Dette er etter vårt syn ikke i tråd med den forståelsen av artikkel 3 som FNs barnekomité legger til grunn i sin generelle kommentar nr. 14.

Artikkel 28 og 29 – Retten til utdanning

Barnekonvensjonens artikkel 28 slår fast barns rett til utdanning. Artikkelen går inn på ulike former for formalisert utdanning, særlig grunnskole og videregående skole. Det er ingen tvil om at barnehage også er dekket av utdanningsbegrepet i konvensjonen. I formålsparagrafen i barnehageloven står det at barnehagen skal: «fremme læring og danning som grunnlag for allsidig utvikling». Læring er et helt sentralt tema i norsk barnehagepolitikk².

Det er i barnehagen barn skal få en felles referanseramme, både når det gjelder sosiale og faglige ferdigheter. Barnehagen skal danne grunnlaget for videre utdanning i skolen. Dette er også tydeliggjort gjennom et sterkt politisk ønske om å gjøre barnehagen tilgjengelig for alle barn. Barnehagen er en del av utdanningsløpet i Norge. Artikkel 28 understreker statens forpliktelse til å gi barn lik mulighet til å få oppfylt sin rett til utdanning. «Lik mulighet» må fortolkes i lys av artikkel 2 i barnekonvensjonen.

Artikkel 29 i barnekonvensjonen (om utdanningens innhold) sier at partene er enige om at målet med utdanningen skal være å «utvikle barnets personlighet, talenter (...) så langt det er mulig». Dette er en prosess som starter allerede i barnehagen, der de aller minste barna får mulighet til å lære av hverandre og begynne utviklingen av egne ferdigheter og talenter.

Artikkel 31 - Rett til hvile og fritid

Artikkel 31 i barnekonvensjonen slår fast barns rett til «hvile og fritid og til å delta i lek og fritidsaktiviteter som passer for barnets alder (...)». I sin generelle kommentar nr 17 (avsnitt 16) understreker FNs barnekomité at staten må legge særlig vekt på å ivareta bestemte grupper barn, blant annet asylsøkende barn og barn med fluktbakgrunn.

² Se blant annet Meld. St. 24 (2012-2013): Framtidens barnehage.

4. Konklusjon og anbefaling fra Barneombudet

De barna som i dag ikke har rett til barnehageplass i Norge er blant de barna som har de vanskeligste levekårene. Fattigdom, usikkerhet rundt familiens situasjon og det at flertallet av familiene bor på institusjon i lang tid, bidrar til dette. Som gruppe er det liten tvil om at barn som ikke er bosatt i en kommune har et stort behov for både den trygge omsorgsbasen og læringen barnehagen kan tilby dem. Det å lære på et annet språk enn morsmålet tar lang tid. For å gi barna selv et best mulig utgangspunkt på skolen, er det viktig å få dem raskest mulig inn i barnehagen. I tillegg til å legge best mulig til rette for læring for barna det gjelder, vil dette også være viktig for de andre barna i skolen, som dermed ikke trenger å bruke lærerressurser på å kompensere for dårlige norskkunnskaper.

Norge har ratifisert FNs barnekonvensjon og inkorporert den i norsk rett (menneskerettsloven § 2). Barneombudet mener at det å utelukke barn som ikke er bosatt i en kommune fra retten til barnehageplass ikke er i tråd med våre forpliktelser etter barnekonvensjonens artikkel 2, jfr. artikkel 3, 28, 29 og 31.

Barneombudet anbefaler at alle barn i Norge, uavhengig av oppholdsstatus, får den samme retten til barnehage som de i dag har til grunnskoleopplæring. Dette kan gjøres ved å endre barnehagelovens § 12a slik at retten til barnehage blir helt parallell med § 2-1 i opplæringslova (rett og plikt til grunnskoleopplæring), og omfatter alle barn som det er sannsynlig at skal være i Norge i mer enn tre måneder.

Kontakt Barneombudet:

post@barneombudet.no
www.barneombudet.no
facebook.com/barneombudet
twitter.com/barneombudet

Litteratur:

- Hodgkin, R. og Newell, P. (2007). *Implementation Handbook for the Convention on the Rights of the Child*. Geneve: UNICEF.
- Høstmelingen, N., Kjørholt, E.S. og Sandberg, K. (red) (2012). *Barnekonvensjonen – Barns rettigheter i Norge*. Oslo: Universitetsforlaget
- Lidén, H., Seeberg M L. og Engebrigtsen, A. (2011). *Medfølgende barn i asylmottak – livssituasjon, mestring, tiltak*. Oslo: Institutt for samfunnsforskning (Rapport 2011:001)
- Seeberg, Marie Louise (2009). *Små barns hverdager i asylmottak*. Oslo: Nova (Rapport nr 14/09)

Lov og forskrift

- Lov om barnehager (barnehageloven) av 17. juni 2005 nr. 64
- Lov om grunnskolen og den videregående opplæringa (opplæringslova) av 27. november 1998 nr. 61
- Lov om styrking av menneskerettighetenes stilling i norsk rett (menneskerettsloven) av 21. mai 1999 nr. 30

Offentlige dokumenter

- Meld. St. 24 (2012-2013): Framtidens barnehage. Kunnskapsdepartementet.
- NOU 2011: 10 I velferdsstatens venterom
- RS 2011-011 UDI: Krav til arbeid med barn og unge i statlige mottak. Utlendingsdirektoratet.

Internasjonale konvensjoner og uttalelser fra FNs barnekomite

- FNs konvensjon for barns rettigheter av 20. november 1989 (barnekonvensjonen)
- General Comment no 1 (2001): The aims of education (CRC/GC/2011/1)
- General Comment no 6 (2005): Treatment of unaccompanied and separated children outside their country (CRC/GC/2005/6)
- General Comment no 14 (2013): On the right of the child to have his or her best interest taken as a primary consideration. (CRC/C/GC/14)
- General Comment no 17 (2013): The right of the child to rest, leisure, play, recreational activities, cultural life and the arts (CRC/C/GC/17)

BARNEOMBUDET

Kunnskapsdepartementet
Postboks 8119 Dep

0032 OSLO

Deres ref: Vår ref: Saksbeh: Arkivkode: Dato:
 13/00111-3 Anders Cameron 30.1.2013

Rett til barnehage uavhengig av oppholdsstatus

I dag er retten til barnehageplass knyttet til at man er bosatt i en kommune (barnehageloven § 12a). Det innebærer at asylsøkende barn og barn uten oppholdstillatelse ikke har rett til barnehageplass på lik linje med andre barn. Dette er kjent stoff for departementet, blant annet er temaet diskutert i NOU 2010: 7 – Mangfold og mestring, der utvalget anbefaler:

- Barn som bor over tid i asylmottak eller omsorgssenter, er i en sårbar livssituasjon og trenger et barnehage tilbud på lik linje med alle andre barn som bor i Norge.
- Barnehageplass til barn av asylsøkere må rettighetsfestes.

Departementet har også hatt på høring et forslag om å gi barn av asylsøkere rett til barnehageplass i 2009.

Barneombudet har ved en rekke anledninger anbefalt at barnehageloven (eller tolkningen av den) endres, slik at retten til barnehageplass gjøres uavhengig av oppholdsstatus, tilsvarende bestemmelsen om rett og plikt til grunnskoleopplæring i opplæringsloven § 2-1.

Våre argumenter for en slik lovendring er i stor grad sammenfallende med argumentasjonen fra utvalgene bak NOU 2010: 7 og NOU 2011: 10. I hovedsak er det nødvendig med en lovendring for å hindre diskriminering (barnekonvensjonen artikkel 2) og for å sikre barnas rett til utdanning (barnekonvensjonen artikkel 28) og optimal utvikling (artikkel 6).

Vi vil legge til at man den senere tid har fått enda sterkere argumenter for den helse- og velferdsmessige viktigheten av å gi barn som bor over tid i asylmottak rett til barnehage. I rapporten *Medfølgende barn i asylmottak - livssituasjon, mestring, tiltak* belyser Hilde Lidén m.fl. viktigheten av et godt, pedagogisk tilbud til barn i asylmottak. Forskerne påpeker også hvor varierende dagtilbudet til barn som bor i mottak er i dag.

Barneombudet er også bekymret for at reguleringen av tilbudet i *barnebaser*, mottakenes tilbud til barn som ikke har barnehageplass, er svært mangelfull. Vi har sendt brev om vår

bekymring til UDI og Helse- og omsorgsdepartementet, og legger dem ved dette brevet til orientering.

Barneombudet skriver til departementet om disse problemstillingene nå, fordi vi vet at det pågår et omfattende arbeid i departementet med både en stortingsmelding om barnehagen og med proposisjon til stortinget om ny barnehagelov. Vi vil forsikre oss om at departementet i den større, pågående prosessen man nå er inne i også vurderer endring av § 12a i dagens barnehagelov slik at retten til barnehageplass gjøres uavhengig av oppholdsstatus.

Temaet kunne vært problematisert i vårt hørings svar til NOU 2012: 1 – Til barnas beste, men utvalgets mandat var avgrenset til ikke å se på retten til barnehageplass i § 12a. Derfor var heller ikke retten til barnehageplass et tema i vår høringsuttalelse.

Barneombudet ber om tilbakemelding på om rett til barnehageplass uavhengig av oppholdsstatus er et tema som departementet vurderer i det pågående arbeidet med proposisjon om ny barnehagelov og stortingsmelding om barnehagen. Hvis ikke, hvordan ser departementet for seg fremdriften i behandlingen av forslaget til lovendring som var på høring i 2009, der man foreslo å gi "barn av asylsøkere" rett til barnehageplass på lik linje med andre barn?

Vennlig hilsen

Anne Lindboe
barneombud

Anders Cameron
seniorrådgiver

Brevet er elektronisk godkjent, og har derfor ingen signatur.

To vedlegg.